

Sygn. akt I KS 10/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **G. H. i S. H.**

oskarżonych o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2021 r.,

skarg obrońcy oskarżonych,

na wyrok Sądu Okręgowego w S.,

z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

postanowił:

- 1. na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. oddalić obie skargi;**
 - 2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonych,**
- w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

G.H. i S.H. zostali oskarżeni o to, że w dniu 1 sierpnia 2018 r. w miejscowości B. woj. [...] uchylając się od opodatkowania wspólnie i w porozumieniu przewozili ciągnikiem samochodowym marki D. nr rej. (...) wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) towar sprowadzony na terytorium kraju bez uprzedniego znaczenia znakami akcyzy w postaci 139 200 paczek papierosów marki „[...]”, który został wprowadzony na obszar celny Unii Europejskiej bez

zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, na którym ciążyła należność celne małej wartości w łącznej kwocie 3.042.889,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 2.380.363,00 zł i podatek od towarów i usług w kwocie 662.526,00 zł, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonych G.H. i S.H. od popełnienia zarzucanego im czynu.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych od tego wyroku na niekorzyść oskarżonych przez prokuratora oraz Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B., Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Na skutek skarg obrońcy oskarżonych Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I KS (...), uchylił wyrok Sądu odwoławczego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II Ka (...), ponownie uchylił wyrok Sądu Rejonowego w S. i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych G.H. i S.H. złożył tożsame w treści skargi na wyrok Sądu odwoławczego, zarzucając „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że zachodzi jedna z podstaw uzasadniających uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 sierpnia 2020 roku (...) uzasadniająca przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a to reguła *ne peius* określona w art. 454 § 1 k.p.k.” Postulował uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargi Prokurator Rejonowy w S. wniósł o ich oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie skargi nie są zasadne, bowiem opierają się na błędnym odczytaniu pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Z jego treści nie wynika, co twierdzi obrońca, że Sąd ten nie dostosował się do wytycznych ujętych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego I KS 2/21, wykazując przez to „lekceważące podejście do wyroku uwzględniającego skargę obrońców oskarżonych S. i G.H.”. Powodem uwzględnienia tej skargi było to, że z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S., sygn. akt II Ka (...), nie wynikało, iż przyczyną wydania orzeczenia kasatoryjnego była któraś z przesłanek wskazanych w art. 437 § 2 k.p.k. Obecnie Sąd odwoławczy stanowczo stwierdził, że wydanie wyroku kasatoryjnego było konieczne „z uwagi na zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. – w ocenie Sądu Okręgowego analiza całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów i dokonane w oparciu o nią ustalenia faktyczne dają bowiem podstawę do wydania wobec oskarżonych wyroku skazującego”. Tym samym konkretnie określił, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd *ad quem* wskazał również, że podziela pogląd skarżących, iż dokonana przez Sąd I instancji dowodów „raziła dowolnością i wybiórczością, bez odwołania się do zasad logiki i doświadczenia życiowego (...)”.

Nie ma racji obrońca, kiedy wskazuje, że „uzasadnienie zaskarżonego wyroku sprowadza się do przytoczenia materiału dowodowego oraz wskazania, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego”. Stanowisko co do naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy szczegółowo umotywował, następnie rozważył zawarte w art. 437 § 2 k.p.k. unormowanie wskazujące, kiedy jest możliwe uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz – co wyżej nadmieniono – stwierdził zaistnienie ustawowej przesłanki wydania wyroku kasatoryjnego.

W skargach wskazano, że „zdaniem obrony nie sposób zgodzić się z twierdzeniami Sądu Odwoławczego, dotyczącymi naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k.” oraz że „Sąd Okręgowy dał sygnał dla Sądu I instancji, by zbadać sprawę w kierunku wydania wyroku skazującego w stosunku do oskarżonych, mimo że dowody przemawiające za winą nie istnieją”. W związku z tym należy stwierdzić,

że w postępowaniu skargowym Sąd Najwyższy nie może kontrolować, czy trafnie sąd odwoławczy uznał, że zaistniały merytoryczne podstawy do wydania wyroku skazującego, nie jest bowiem władny w trybie art. 539a § 1 k.p.k. do oceniania materiału dowodowego przedstawionego w sprawie. W tym zakresie rozpoznanie sprawy należy do sądów powszechnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lipca 2018 r., V KS 15/18; z dnia 24 lipca 2019 r., IV KS 30/19).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. części dyspozytywnej postanowienia, co zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. skutkowało obciążeniem oskarżonych kosztami postępowania skargowego, z których opłaty zostały już uiszczone przy wnoszeniu skarg.

as